

Van Veen over de vloer

Een serie ontmoetingen waarin Rob van Veen mensen spreekt die professioneel of semiprofessioneel werken met honden. In deze nieuwe aflevering het verslag van een bijzondere ontmoeting met *Monique Stokhof*, een inspirerende, moedige vrouw en haar sterke band met Claver.

Een sterk team

Wanneer ziekte je leven beheerst, je wereld al kleiner wordt en depressies op de loer liggen, wordt het bestaan er niet leuker op. Het overkwam Monique. Maar Monique is een doorzetter, te jong om achter de geraniums te zitten. Een keerpunt in haar leven is de komst van Claver, een assistentiehond, die ze met hulp van BMA ('BulterMekke Assistedogs') zelf heeft opgeleid. Met de nog jonge labrador vecht ze zich terug. Samen vormen ze een ijzersterk team, daar komt niemand tussen. Claver zet de deur naar de maatschappij weer open. Al had het weinig gescheeld, of het was heel anders gelopen ...

Ik spreek Monique in haar knusse woning in de Bergermeer, een stijlvolle, karakteristieke wijk in het Noord-Hollandse Alkmaar. Zodra ik haar volg naar de huiskamer word ik hartelijk begroet door Claver, een onweerstaanbare labrador. Vertederd strijk ik mijn hand over haar snuit. Fout! Claver draagt haar blauwe assistentiedekje. Ik had beter moeten weten! Ze is aan het werk en dan is alle contact uit den boze. Vriendelijk, maar gedecideerd roept Monique ons tot de orde en Claver trekt zich terug in haar mand. Niet voor lang, want er kondigt zich een nieuwe, voor Claver vertrouwde gast aan: Hiske Muller, instructeur teamcoaching van BMA.

Gezeten aan tafel doet Monique haar verhaal. Monique vertelt, Hiske springt zo nu en dan bij. Dat is fijn, want Hiske was gedurende de opleiding niet alleen Moniques steun- en toeverlaat, maar het geheugen laat Monique soms in de steek. Dat past bij haar ziektebeeld: epilepsie. De verwachting is dat met het verstrijken van de jaren het geheugen verder achteruit hobbelt.

Leven met epilepsie

Gemiddeld tien keer per maand krijgt Monique een aanval. Het overkomt haar, meestal onverwacht. Haar bewustzijn valt

dan voor enkele minuten weg. Ze murmelt met gesloten ogen, dirigeert met haar handen of pakt iets stevig beet. Opmerkelijk genoeg komt Monique niet ten val. Het kan zelfs zo zijn dat ze blijft bewegen, dat ze doorgaat met de activiteit waarmee ze bezig is: wandelen of fietsen. Zodra ze weer enigszins aanspreekbaar is, is Monique nog niet bij. Dat duurt zeker een kwartier. Van de aanval zelf weet zij zich na afloop niets te herinneren.

Werken is al langere tijd onmogelijk. Voor de komst van Claver was Monique een bankzitter, beter gezegd een 'bankligger'. Ze voelde zich onzeker, zag op tegen alles wat er kon gebeuren op straat. Haar vechtersmentaliteit kreeg uiteindelijk de overhand en met steun van haar partner Michiel zocht ze naar manieren om niet alle contact met de samenleving te verliezen. Ze pakte vrijwilligerswerk op en het was de psycholoog die haar op het spoor zette van een assistentiehond. Monique zelf had die optie nooit overwogen, het was niet bij haar opgekomen.

BMA

Na een intakegesprek bij BMA (www.bultermekke.nl) mocht Monique begin 2021 beginnen aan de opleiding voor het zelf scholen van een epilepsie-assistentiehond.

BMA, geaccrediteerd door Assistance Dogs International, gaat uit van de kracht van mensen zelf en van wat zij zelf kunnen doen. De organisatie beschikt over een landelijk dekkend netwerk van instructeurs en heeft met vrijwel alle grote zorgverzekeraars contracten afgesloten. Honden die zijn opgeleid via het programma van BMA worden wereldwijd erkend als officiële assistentiehond en zij hebben wettelijk recht op de toegang tot in beginsel alle publieke ruimtes.

Maar eerst moest er natuurlijk een hond komen. Na enig overleg besloot Monique te gaan voor een labrador. Via de

buren kwam ze in contact met een erkende en betrouwbare fokker en zo kwam op de leeftijd van acht weken Claver in haar leven. Een schattige zwarte pup, een teefje nu dik twee jaar oud.

De opleiding

De training van Claver vond geheel plaats in de thuissituatie, zoals gezegd onder begeleiding van Hiske. Er werd gewerkt aan de beheersing van de basiscommando's waarbij het accent lag op de vorming van een hechte relatie tussen Monique en Claver.

Daarna volgden de zogeheten teamvaardigheden waarbij er vooraf doelen werden bepaald, afgestemd op de persoonlijke situatie van Monique. Maatwerk dus. Denk daarbij aan het voor-signaleren van aanvallen, hulp tijdens een aanval en ondersteuning bij het oversteken in het verkeer.

Uiteraard is er voor Claver ook voldoende ruimte voor rust en ontspanning. Wandelen, apporteren, behendigheid, hersenwerk, noem maar op.

Een maatje voor het leven

Claver heeft het leven van Monique ingrijpend veranderd. De hond geeft haar zelfvertrouwen, een gevoel van eigenwaarde, zelfstandigheid, veiligheid en vrijheid. Dat alles is natuurlijk onbetaalbaar.

Monique: 'Ik blijf onder de mensen omdat ik naar mijn vrijwilligerswerk ga, de straat op durf voor boodschappen e.d., lekkere wandelingen maak en zo mensen ontmoet en spreek. Claver brengt structuur in mijn leven.'

Toch had het zomaar anders kunnen lopen. Niet lang na de komst van Claver raakte Monique in paniek, werd ze overmand door gevoelens van onzekerheid. Vragen als: kan ik dit, trek ik dit wel? De jonge hond eiste dag en nacht haar aandacht, putte Monique volledig uit. De verleiding was groot Claver terug te brengen naar de fokker. Een goed gesprek met Hiske hielp, bracht andere inzichten. Michiel kreeg voorlopig een meer prominente rol in de verzorging van Claver en de factor tijd deed de rest. Claver en Monique groeiden steeds verder naar elkaar toe en met de professionele begeleiding van Hiske ontpopte de labrador zich tot een voorbeeldige student.

In februari van dit jaar slaagden Monique en Claver met glans voor het examen en Claver mag zich nu een internationaal gecertificeerde assistentiehond noemen.

Tot besluit

We ronden af en Monique deelt met vochtige ogen een ervaring die illustratief is voor haar situatie.

Ze bevond zich met Claver op een vol perron bij het station Haarlem in afwachting van de komst van de trein. Op dat moment diende zich een epileptische aanval aan. Toen Monique bijkwam en zich gewaar werd van haar omgeving zag ze nog juist de trein vertrekken. Het perron was totaal verlaten. Moederziel alleen stonden ze daar, Monique en haar hond. Claver had zich beschermend voor haar bazin opgesteld, keek haar strak aan. Alsof ze wilde zeggen, niemand helpt je, maar ik ben er, op mij kun je altijd rekenen.

Monique en Claver, een geweldig team! Ze halen het beste in elkaar naar boven. Met een brok in mijn keel neem ik afscheid. Claver die ons tijdens het interview vanuit haar mand werkelijk geen moment uit het oog verloor, begeleidt ons kwispelend tot aan de deur.

Enmaals thuis word ik liefdevol begroet door mijn bouwvier. Als later op de dag politici elkaar op het televisiescherm uitmaken voor rotte vis en journaalbeelden dood en verderf tonen vanuit een kapotgeschoten Charkov, dwalen mijn gedachten af naar Monique en Claver, ben ik voor even weer terug in de Bergermeer. En ik bedenk dat de mens nog heel veel van honden kan leren... .